

[Jens Møller.]

Kunststøtten må også nævnes i denne forbindelse, hvor det naturligvis har været en stor glæde for os, at det initiativ, vi tog sidste vinter, nu har sikret, at Thorsenfilmen skal for kammeradvokaten, inden statstilskuddet eventuelt kan udbetales. Vi hilser da også med tilfredshed, at der er nedsat et udvalg, der skal undersøge, hvordan man får styr på disse bevillinger, ikke alene fordi det måske skal spare penge for det offentlige, men mere fordi det skal hindre, at små grupper af rabiater kunstfolk skal sætte sig på de ting og dermed være med til at undergrave muligheden for kunststøtte på længere sigt.

Besparelserne fra septemberforliget er i det store og hele blevet fastholdt. Der var et enkelt stort område, der faldt ved finanslovdebatten, det var spørgsmålet om børnetilskuddene, men ser vi bort fra det — det kunne der altså ikke blive flertal for — så er disse besparelser stort set blevet opretholdt. De små ændringer, der har været, har været ændringer, der var nødvendiggjort af den ændrede situation, nemlig den stærkt stigende arbejdsløshed og hele nedgangen i økonomien. Skattelettelserne er fastholdt, og vi er meget glade for, at regeringen har udtalt, at man også næste år vil fastholde disse skattelettelser.

Når nu alt det gode er sagt, så må man også sige, at den finansplan, vi fik for en uge siden, på mange måder maner til alvor. Den siger os noget om, at vi må fastholde de besparelser, der er opnået, og at vi må fortsætte med at finde yderligere besparelser, med at udbygge besparelserne på det offentlige udgifter. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at jeg mener, det er særdeles væsentligt, at vi kommer i gang med en langtidsplanlægning af disse besparelser, så det ikke kun bliver fra det ene år til det andet. Der ved vil det ofte være de forkerte steder, man rammer. Man må gå ind i et virkeligt studium af, hvordan man kan nedskære de offentlige udgifter også på længere sigt. Når det er så væsentligt, ja, så er det selvfølgelig af hensyn til statsbudgettet, men på den samme tid også fordi det, der vel er det væsentligste for os i øjeblikket, er at holde omkostningerne for erhvervslivet nede. Her er det jo så heldigt, at den senere tid har vist en svagere stigning i priser og omkost-

ninger, og det kan vi kun hilse med glæde. Men dette må fastholdes, så vores erhvervslivs konkurrenceevne over for udlandet kan blive bedre. Kun derigennem kan vi på længere sigt virkelig komme arbejdsløsheden til livs.

Samarbejdet her i tinget har jo fungeret i dette år, selv om det ofte har været med store vanskeligheder. I det kommende år må dette samarbejde fastholdes og udbygges. Jeg tror, vi i de forskellige partier ligesom må prøve at tænke på, hvad det er, der sker, prøve i højere grad at sætte partiegoismen til side, for nu gælder det Danmark, det gælder det danske folk. Jeg tror, det ville gavne det hele, hvis vi fik lidt færre ord og lidt mere arbejde herinde.

Kristeligt folkeparti vil altså tilsige sin vilje til fortsat arbejde og samarbejde med alle positive kræfter i dette ting, og det gælder i øvrigt, hvad enten regeringen hedder S eller V.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg er ikke i stand til at mobilisere samme taknemlighed som den forrige taler, og det er jo en lidt ejendommelig situation, idet vores parti i sin tid anbefalede, at man skulle danne en socialdemokratisk mindretalsregering. Det var det eneste alternativ, vi fandt, og det finder vi fortsat et alternativ til en borgerlig-reaktionær sammenrotning. Men i modsætning til hr. Jens Møller, der ikke anbefalede en regering Anker Jørgensen, kan vi ikke sige, at vi synes, man har levet op til sine forudsætninger og slet ikke til sine egne løfter.

Der har tidligere i denne debat været ført nogen diskussion om, hvad årsagerne var til, at vi nu og da befandt os i et urocenter, og nogle har været så ubegavede, at de har erklæret, at det nok var kommunistisk spekulation og organisation. Det kunne dog godt tænkes, at de folk, der vedtog at ophøje overenskomsterne til lov og lavede et faktisk lønstop, er de egentlige inspiratorer af den kamp, der i øjeblikket foregår mod dobbeltmagten, nemlig imod folketingets beslutning, som man må anse for at være en tilsidesættelse af grundlovmæssige frihedsrettigheder, og mod arbejdsgivernes nejpolitik. Der er ingen grund til at hykle, at man i denne situation skal være kommunist for at kæmpe imod en sådan økonomisk udvik-